

Arrest

nr. 43 966 van 27 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid van 8 maart 2010 tot weigering van afgifte van een visum, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 maart 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. WALLEYN, die loco advocaten J. BOUVEROUX en L. POELMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op X treedt verzoekster in Turkije in het huwelijk met X., van Nederlandse nationaliteit.

Op X vestigt X. zich in België te Maasmechelen.

Op 17 juni 2009 dient verzoekster een visumaanvraag gezinshereniging in bij de Belgische Ambassade te Ankara, Turkije.

Op 18 september 2009 vraagt de Dienst Vreemdelingenzaken advies aan het parket van de procureur des konings inzake de erkenning van het huwelijk van verzoekster.

Op 25 februari 2010 geeft de procureur des konings een negatief advies inzake de aflevering van een visum gezinshereniging omdat er voldoende elementen zijn die wijzen in de richting van een schijnhuwelijk.

Op 8 maart 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van het visum gezinshereniging. Dit is de bestreden beslissing.

“Op 17/06/2009 werd via de Belgische diplomatieke post in Ankara een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van C. N., geboren op 18/07/1989, van Turkse nationaliteit, om haar echtgenoot in België, C. T., geboren op 09/10/1987 van Nederlandse nationaliteit te vervoegen.

Ter staving van de visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 26/08/2008 in Turkije in het huwelijk getreden zijn. Bij huwelijken afgesloten in het buitenland, zijn de regels van het Internationale Privaatrecht, vervat in de IPR-codex van toepassing.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

Overwegende dat artikel 21 bepaalt : “De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.”

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft.

Overwegende echter dat art. 46 bis van het Burgerlijk Wetboek een bepaling van openbare orde is en bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van een gehuwde.

Overwegende dat uit het administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen gebleken zijn:

Op de Belgische ambassade werd een interview afgenomen met de echtgenote. Hieruit zijn de volgende elementen aan het licht gekomen:

C. T. en C. N. zijn neef en nicht van elkaar.

Mevrouw verklaarde aanvankelijk dat ze haar man al eens gezien had in de zomer van 2001, en dat ze hem opnieuw ontmoette in augustus 2008. Later in het interview verklaarde ze echter dat de eerste ontmoeting op 20/08/2008 plaatsvond, nauwelijks zes dagen vóór het huwelijk dus. Hoewel betrokkenen neef en nicht zijn, zouden ze, op basis van deze laatste verklaring, de beslissing tot het huwelijk genomen hebben zonder elkaar al gezien te hebben, aangezien mijnheer op het moment van de eerste ontmoeting alleszins alle nodige documenten om te huwen bij zich moet hebben gehad. De kennismaking zou via een tussenpersoon verlopen zijn, namelijk de oom van mevrouw, C. M. Mevrouw blijkt niet echt veel te weten over de achtergrond van haar echtgenoot: zo weet ze niet wie zijn beste vriend is, waar zijn bedrijf gelegen is of hoeveel hij verdient. Er zou geen huwelijksfeest hebben plaatsgevonden, alleen een verloofsfeest. Mevrouw droeg ook geen bruidskleed. Mevrouw kent slechts de naam van één getuige op het huwelijk. Mijnheer heeft zich vlak na het huwelijk in België gevestigd. Nochtans heeft hij op dat moment zijn huwelijk niet aangegeven bij de gemeente. Op basis van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 18/09/2009 het advies te vragen van de Procureur des Konings met betrekking tot de erkenning van dit huwelijk in België. In het kader van het onderzoek werd de echtgenoot verhoord door de lokale politie Maasmechelen. Hierbij is het volgende gebleken :

Mijnheer stelt dat hij mevrouw ongeveer zeven jaar geleden in Turkije voor het eerst gezien heeft. In augustus 2008 waren ze beiden aanwezig op het huwelijksfeest van een nicht. Zo zijn er gesprekken gekomen en enkele dagen later werd het huwelijk reeds voltrokken. Mijnheer kent alleen de naam van zijn schoonmoeder, de naam van zijn schoonvader moet hij schuldig blijven. Hij kent evenmin hun adres. Mijnheer weet niets over de studies van mevrouw. Hij weet wel dat ze nog nooit gewerkt heeft. Er heeft geen huwelijksfeest plaatsgevonden. Volgens mijnheer zal dit pas gebeuren wanneer het visum van zijn echtgenote in orde is. Betrokkenen hebben nog niet samengeleefd als man en vrouw. Mijnheer is sinds zijn huwelijk in 2008 niet meer teruggekeerd naar Turkije. Bovendien wordt mevrouw ginder onderhouden door haar ouders. Van de familie van mijnheer was alleen zijn moeder aanwezig op het huwelijk, zijn vader en broers waren er niet. C. M., de persoon die volgens mevrouw hen aan elkaar voorgesteld heeft, is voor mijnheer volledig onbekend. Hij gokt dat C.M. misschien iemand van het gemeentepersoneel betreft. Mevrouw droeg geen bruidskleed. Mijnheer heeft in Nederland geen

aangifte gedaan van zijn huwelijk. Over zijn verhuis naar België verklaarde hij dat het hier eenvoudiger is om te wonen en om een beginnend huwelijk te hebben. Over zijn huisbaas verklaart dat het een goede kennis van een vriend van zijn broer is die hij regelmatig in Nederland zag, maar als hem naar zijn naam gevraagd wordt, geeft C. T. de naam van de vorige huurder op. In zijn advies van 25/02/2010 stelt de Procureur des Konings dat uit het volledige onderzoek voldoende elementen naar voor gekomen zijn die wijzen in de richting van een schijnhuwelijk. De erkenning van het huwelijk in kwestie zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde (art.21 IPR). Het huwelijksinstituut maakt namelijk een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgische rechtsbestel en een miskennis van dit instituut kan een schending uitmaken van de openbare orde. Het parket verleent dan ook een negatief advies wat betreft de aflevering van een visum gezinshereniging. Betrokkenen kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40bis van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Het visum gezinshereniging wordt geweigerd.

(...)

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 40bis

(...)"

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 21, 27 en 46 van het Wetboek van Internationaal privaatrecht, alsmede artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek."

Het interview afgenomen op de Belgische ambassade van verzoekster vermeldt dat de echtgenoten neef en nicht zijn van elkaar.

Dit is geen reden om van een schijnhuwelijk te spreken aangezien dergelijke huwelijken veelvuldig voorkomen in Turkije.

De echtgenoten hebben elkaar wel degelijk ontmoet voor het eerst in de zomer van 2001.

Het feit dat verzoekster nadien verklaard heeft dat de eerste ontmoeting slechts op 20.8.2008 plaatsvond is te wijten aan een communicatiestoornis.

Het is ook gebruikelijk dat de officiële kennismaking tussen de toekomstige echtgenoten verloopt via een tussenpersoon en zulks volgens de plaatselijke traditie.

Hetzelfde dient gesteld omtrent de beperkte kennis van de echtgenote omtrent de leefomstandigheden van haar toekomstige echtgenoot.

Volgens de traditie horen de echtgenoten elkaar slechts goed te leren kennen na het huwelijk.

Het feit dat er geen huwelijksfeest heeft plaatsgevonden doch enkel een verlovingsfeest is eveneens te verklaren door de traditionele gebruiken in de regio van verzoekster.

Het verlovingsfeest werd uitgebreid gevierd volgens de plaatselijke traditie, terwijl het huwelijksfeest zou gehouden worden na de vereniging van de echtgenoten in België.

Het feit van het traditionele verlovingsfeest wordt uitgebreid bevestigd door de fotoreportage welke door verzoekster wordt bijgebracht (stuk 4).

Het houden van een dergelijk verlovingsfeest is uitgesloten wanneer het zou gaan om een schijnhuwelijk.

Bij die verloving waren de moeder en de opa en oma van de echtgenoot uit Nederland overgekomen.

De rest van de familie zal op het eigenlijke huwelijksfeest worden uitgenodigd.

Het feit dat verzoekster slechts de naam van één getuige kende is ook niet verwonderlijk aangezien de getuige een vertrouwenspersoon van de familie moet zijn die niet noodzakelijk tot de familie behoort en dus niet moet gekend zijn door de echtgenote.

Het verhoor van de echtgenoot door de lokale politie Maasmechelen geeft ook geen afdoende bewijsmiddelen van het beweerde schijnhuwelijk.

De echtgenoten hebben regelmatig contact via telefoon en via internet.

De echtgenoot is in december 2009 nog bij zijn echtgenote op bezoek geweest in afwachting van het huwelijksfeest en het bekomen van het noodzakelijke visum om naar België te komen.

Het feit dat er nog geen huwelijksfeest heeft plaatsgevonden en dat betrokkenen nog niet hebben samengeleefd als man en vrouw is een gevolg van het feit dat betrokkenen wel wettelijk gehuwd zijn, doch dat volgens de traditie enkel een verlovingsfeest heeft plaatsgevonden.

De samenleving als man en vrouw is slechts toegestaan vanaf het huwelijksfeest waarbij de echtgenote het witte bruidskleed draagt.

Het feit dat er nog geen aangifte werd gedaan van het huwelijk is ook een gevolg van het feit dat het traditionele huwelijksfeest nog niet werd gehouden.

Alleszins blijkt uit de gegevens van het dossier en de bijgebrachte stukken, (voornamelijk het fotodossier) dat het geenszins bewezen is dat de intentie van minstens één van de echtgenoten niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het bekomen van een verblijfrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwden.

In geval van een schijnhuwelijk is het onmogelijk dat een dergelijk uitgebreid traditioneel verlovingsfeest wordt gehouden."

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat *in casu* slechts kan worden vastgesteld dat de gemachtigde geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoekster daadwerkelijk kenmerken, beslist heeft dat de visumaanvraag moet worden geweigerd. De omstandigheden waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, betreffen concrete feiten die steun vinden in het administratief dossier en die door verzoekster niet ernstig kunnen worden betwist.

Ten overvloede laat verwerende partij gelden dat de concrete kritiek van verzoekster geen afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing. Verzoekster uit kritiek op feitelijke vaststellingen. Er dient echter te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht van de bestreden beslissing kan uitoefenen en niet de opportuniteit van de beslissing kan onderzoeken. Verwerende partij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad.

3.1.3. In de repliekmemoirie herhaalt verzoekster het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

3.1.4. In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 21, 27 en 46 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) en van artikel 146 van het Burgerlijk Wetboek.

Verzoekster uit in het middel kritiek op de feitelijke vaststellingen gemaakt in de bestreden beslissing. Deze kritiek geeft blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid.

3.1.5. De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds zijn principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruik gemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: *"De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."* Artikel 39/2, § 2 van de

Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad als annulatierechter beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (*petitum*). Het feit dat een verzoeker voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (*cf.* J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, *Arr. Cass.* 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, *Arr. Verbr.* 1953, 164; CH. HUBERLANT, "Le Conseil d'Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution", *J.T.* 1960, 79; J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden (RvV 2 maart 2010, nr. 39 685).

3.1.6. In de mate waarin het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het eerste middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het artikel 146*bis* van het BW juist heeft toegepast bij de beoordeling van de visumaanvraag, moet worden opgemerkt dat de Raad zoals hoger werd toegelicht, geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR en het BW de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (*cf.* Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het middel van verzoekster strekt er enkel toe aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en noopt de Raad om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat het huwelijk

van verzoekster in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

In de mate waarin het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel betrekking zou hebben op de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om zich te beroepen op artikel 146*bis* van het BW, moet worden gesteld dat uit artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet voortvloeit dat een vreemdeling die om de afgifte van een visum 'gezinshereniging' verzoekt, teneinde zich bij haar echtgenoot in België te kunnen voegen, het bewijs dient te leveren dat zij rechtsgeldig gehuwd is. Verzoekster legde hiertoe een Turkse huwelijksakte voor.

Gelet op het feit dat een buitenlandse huwelijksakte werd overgemaakt aan het bestuur moet gewezen worden op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

"Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21."

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum 'gezinshereniging'. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR deze bevoegdheid tot 'de-plano-erkenning' toevertrouwt aan 'alle overheden', staat zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou erkennen, niet in de weg dat verwerende partij binnen haar bevoegdheden deze erkenning weigert.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan derhalve, alvorens een beslissing te nemen inzake de toekenning van een visum 'gezinshereniging', verifiëren of het huwelijk waarop verzoekster zich beroept, in België rechtsgeldig is. Hierbij vermag hij, gelet op artikel 46 van het WIPR dat bepaalt dat de (grond)voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk beheerst worden door het recht van de Staat waarvan de respectieve echtgenoten de nationaliteit hebben, onderzoeken of voldaan werd aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I 'Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan' van het BW, waaronder artikel 146*bis* (J. ERAUW, *Beginnels van Belgisch Privaatrecht, XVII, Internationaal Privaatrecht*, Mechelen, Kluwer, 2009, 509-510). Er dient in dit verband benadrukt te worden dat de grondvoorwaarden voor het huwelijk "die betrekking hebben op beide echtgenoten" op cumulatieve wijze aan de nationale wetten van de beide partners onderworpen zijn en dat toepassing dient gemaakt te worden van de nationale wet die de meest beperkende regeling omvat (Wetsontwerp houdende het wetboek van internationaal privaatrecht, *Parl.St.* Senaat 2003-04, 3-27/1, 73). Verwerende partij is dus bevoegd om het huwelijk waarop verzoeker zich beroept om een visum aan te vragen te toetsen aan artikel 146*bis* van het BW – dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie "van minstens één van de echtgenoten" kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde – en kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van verzoekster kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"tweede middel afgeleid uit de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formulering van de administratieve akten doordat de bestreden beslissing onvoldoende en gebrekkig is gemotiveerd, alsmede de schending van de beginselen van redelijkheid en behoorlijk bestuur."

Rekening houdend met de bovenstaande gegevens meent verzoekster dat de bestreden beslissing tekortgeschoten is aan de vereisten gesteld door het redelijkheidsbeginsel (zie o.m. R.v.St., nr. 28894, 24 november 1987; R.v.St., nr. 46.329, 1 maart 1994; R.v.St., nr. 64.139, 22 januari 1997) en het zorgvuldigheidsbeginsel, beiden algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het redelijkheidsbeginsel beperkt discretionaire bevoegdheden enkel doordat het niet duldt dat hetgeen beslist is, in kennelijke wanverhouding staat tot de feiten waarop het besliste.

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe dat oordeel over te doen maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt, en er in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is.

(R.v.St., nr. 64.139, 22 januari 1997).

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat als motieven opgegeven feiten werkelijk bestaan en op zich rechtens relevant zijn, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de beslissing welke op de grond ervan genomen is (R.v.St., nr. 47.148, 3 mei 1994, Arr. R.v.St., 1994).

Er is schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer een beslissing genomen wordt op grond van de motieven die weliswaar rechtens relevant aanvaardbaar en feitelijk juist zijn, maar waartegenover hetgeen beslist is in kennelijke wanverhouding staat (R.v.St., nr. 46.329, 1 maart 1994, T.Gem., 1995, 143; Arr. R.v.St., 1994).

In casu is het kennelijk onredelijk te spreken van een schijnhuwelijk wanneer volgens de traditionele gebruiken een uitgebreid verloofsfeest heeft plaatsgevonden.

Het middel is gegrond."

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoekster in geen van de onderdelen van het middel nader ingaat op de door haar geschonden geachte rechtsregels: zij gaat niet in op de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan verwerende partij zich niet met kennis van zaken verdedigen zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregels als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

Het redelijkheidsbeginsel verbiedt de overheid om kennelijk onredelijk te handelen wanneer zij over enige appreciatieruimte beschikt. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat moet worden nagegaan of de bij de taakvervulling betrokken belangen niet onnodig geschaad worden en dat de overheid met zorgvuldigheid haar beslissingen moet voorbereiden en uitvoeren.

Verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid heeft geoordeeld dat de visumaanvraag van verzoekster diende te worden geweigerd. De bestreden beslissing werd genomen conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclus.

3.2.3. In de repliekmemoire herhaalt verzoekster het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

3.2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name

dat de erkenning van het huwelijk in kwestie zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde en dat verzoekster zich bijgevolg niet kan beroepen op de richtlijnen van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet waardoor het visum gezinshereniging wordt geweigerd. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET